

UZASADNIENIE

K. S. w dniu 3 kwietnia 2019 r. około godziny 15:30 kierował samochodem ciężarowym marki T. o nr rej. (...). Jechał on ul. (...) w B. od strony miejscowości Z. w kierunku centrum miasta. Był to obszar zabudowany.

Kiedy K. S. dojechał do skrzyżowania z ul. (...) włączył kierunkowskaz, gdyż zamierzał jechać w lewo. W tym czasie ul. (...) od centrum miasta w kierunku miejscowości Z. motocyklem marki Y. o nr rej. (...) jechał R. M.. Kierujący motocyklem na skrzyżowaniu jechał na wprost.

K. S. wykonując manewr skrętu w lewo nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu motocykliście, w wyniku czego doszło do zderzenia.

Na miejsce zostało wezwane pogotowie ratunkowe i (...) przetransportowano do szpitala.

/notatka urzędowa k. 5, protokół oględzin miejsca wypadku drogowego k. 6-7, szkic miejsca zdarzenia k. 8/

Zarówno R. M., jak i K. S., byli trzeźwi.

/protokół użycia alcosensora k. 9, świadectwo wzorcowania k. 10, sprawozdanie z badania krwi k. 17/

Taktyka i technika jazdy kierującego motocyklem (...) była nieprawidłowa, ponieważ jechał z prędkością przekraczającą prędkość dozwoloną o około 25,4 – 31,4 km/h, co pozostawało w związku przyczynowym z zaistniałym wypadkiem drogowym.

Kierujący motocyklem (...) w zaistniałej sytuacji drogowej podjął prawidłowy manewr obronny przez intensywne hamowanie, lecz jadąc z prędkością 75,4 – 81,4 km/h nie miał możliwości uniknięcia zderzenia ze skręcającym w lewo samochodem ciężarowym.

Gdyby czas reakcji kierującego motocyklem (...) wynosił 0,5 sekundy, to przy ustalonym czasie trwania stanu zagrożenia, wynoszącym 2 sekundy, czas trwania hamowania z maksymalnym opóźnieniem wynosiłby 1,3 sekundy, a przedwypadkowa prędkość motocykla byłaby większa niż obliczona w opinii podstawowej. Jeśliby natomiast czas reakcji kierującego przedmiotowym motocyklem wynosił 2 sekundy, to pojazd ów, przed uderzeniem w samochód ciężarowy, nie byłby w ogóle hamowany, co pozostaje w sprzeczności z zapisem monitoringu skrzyżowania.

Taktyka i technika jazdy kierującego samochodem marki T. była nieprawidłowa, ponieważ podejmując manewr skrętu w lewo na skrzyżowaniu nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa nadjeżdżającemu z naprzeciwka motocyklowi marki Y., co pozostawało w bezpośrednim związku przyczynowym z zaistniałym wypadkiem drogowym.

/opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej K. K. z dnia 05 lipca 2019r. k. 22-30, opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej K. K. z dnia 23 grudnia 2019r. k. 51-54/

R. M. nie posiada wpisów w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego.

/informacja z ewidencji k. 34/

Wyrokiem (nieprawomocnym) Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 30 stycznia 2020 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 723/19 K. S. został uznany winnym popełnienia czynu z art. 177 § 1 kk, z tym, iż dokonano modyfikacji opisu czynu w ten sposób, że Sąd uznał przyczynienie się kierującego motocyklem do zaistniałego wypadku.

/odpis wyroku SR w Bełchatowie sygn. akt II K 723/19 k. 90/

R. M. ma (...) lat. Zatrudniony jest na Elektrowni (...) z wynagrodzeniem około (...)zł netto miesięcznie. Jest żonaty. Posiada na utrzymaniu troje dzieci. Jest współwłaścicielem domu jednorodzinnego. Nie był uprzednio karany.

/oświadczenie obwinionego k. 94/

Obwiniony nie przyznał się przed Sądem do popełnienia zarzucanego mu czynu. W trakcie postępowania wyjaśniającego jednak werbalnie przyznał się do dokonania przedmiotowego wykroczenia.

R. M. wyjaśnił, że nie przekracza prędkości. W czasie zdarzenia jechał z prędkością 50 km/h. Dopuszcza jednak, że mogło to być 60 km/h. Nie pamięta przebiegu zdarzenia. Jego przebieg zna z relacji świadków. W wyniku wypadku doznał m.in. złamania ręki z przemieszczeniem, połamania kości czaszki i twarzoczaszki. Trasę na której doszło do zderzenia przejeżdża kilka razy dziennie, bo to droga do jego domu.

(wyjaśnienia obwinionego R. M. k. 94 odw., k. 33 od początku do słów: „przyznaję się”)

Sąd zważył co następuje

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, Sąd oparł się przede wszystkim na dowodach w postaci notatki urzędowej, protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego, szkicu miejsca zdarzenia, protokole użycia alcosensora, świadectwie wzorcowania, sprawozdaniu z badania krwi, informacji ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego. Powyższe dowody nie były kwestionowane przez strony i stanowiły dla Sądu wiarygodne źródło dowodowe.

Zasadniczą kwestią było zaś to, czy obwiniony w czasie zarzucanego mu czynu przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy na obszarze zabudowanym.

W świetle przedstawionej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej K. K. (2) wynikało, iż bezpośrednią przyczyną wypadku było nieprawidłowe zachowanie kierującego samochodem ciężarowym marki T.. Nie bez znaczenia dla zdarzenia jednak pozostawała prędkość, z jaką poruszał się motocyklem obwiniony. Jak ustalił biegły - na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego oraz stosując odpowiednie schematy i obliczenia - R. M. jechał z prędkością 75,4 – 81,4 km/h, tj. przekroczył dozwoloną prędkość o około 25,4 – 31,4 km/h (a zatem o co najmniej 25,4 km/h). Swoje stanowisko biegły podtrzymał po dokonaniu analizy zarzutów podnoszonych przez obrońcę obwinionego (k. 51-54). Opinia zaś przedstawiona przez niego jest zupełna, jasna, rzeczowa i zgodna ze stanem wiedzy obowiązującym obecnie. Ponadto biegły posiadał niezbędne kwalifikacje do jej wydania, dlatego przez Sąd została uznana za wiarygodną.

Biegły w swojej opinii wskazał, iż zachowanie obwinionego, tj. przekroczenie przez niego prędkości, pozostawało w związku z przedmiotowym zdarzeniem, jednak to zachowanie kierującego samochodem ciężarowym było bezpośrednią przyczyną jego zaistnienia.

Wyjaśnienia obwinionego nie mogą stanowić wiarygodnego dowodu z uwagi na to, że jak sam wyjaśniał, nie pamięta momentu zdarzenia, ale na pewno nie jechał z prędkością powyżej 60 km/h. Stwierdzić należy, iż ocena prędkości, tj. czy ktoś porusza się pojazdem z prędkością 50 km/h czy 75 km/h czasami jest trudna do zweryfikowania „gołym okiem”. Samo zapewnienie obwinionego, że nie jest on osobą, której adrenaliny dostarcza jazda motocyklem z dużą szybkością, nie może przesądzać o tym, iż nie przekroczył on prędkości w momencie zdarzenia.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał R. M. - w miejsce zarzucanego mu czynu - za winnego tego, że w dniu 3 kwietnia 2019 roku około godziny 15.30 w B. na ulicy (...), województwo (...), kierując motocyklem marki Y. o numerze rejestracyjnym (...), przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy na obszarze zabudowanym o co najmniej 25,4 km/h.

Opisane powyżej zachowanie obwinionego wypełniało dyspozycję wykroczenia określonego w art. 92a kw. Stosownie do treści art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (t. j. Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 z późn. zm.), prędkość dopuszczalna pojazdu na obszarze zabudowanym w godzinach 05.00-23.00 wynosi 50 km/h. R.

M. poruszając się na obszarze zabudowanym z prędkością co najmniej 75,4 km/h niewątpliwie wykroczył przeciwko przytoczonemu przepisowi o porządku i bezpieczeństwie na drogach publicznych, a jego zachowanie wyczerpało dyspozycję wykroczenia z art. 92a kw penalizującego nie stosowanie się przez prowadzącego pojazd do ograniczenia prędkości określonego między innymi ustawą. Sąd zmienił opis czynu wskazując, iż obwiniony przekroczył prędkość dozwoloną o co najmniej 25,4 km/h.

W przekonaniu Sądu wymierzona obwinionemu na podstawie art. 92a kw grzywna w wysokości 100 złotych odpowiada przede wszystkim stopniowi społecznej szkodliwości czynu R. M.. Ponadto, pozwala na osiągnięcie zapobiegawczych i wychowawczych celów kary w stosunku do obwinionego, a także czyni zadość potrzebie społecznego oddziaływania. Obwiniony nie był karany do tej pory za wykroczenia drogowe. Jego zachowanie na drodze związane z przekroczeniem prędkości pozostawało w związku przyczynowym z zaistniałym zdarzeniem, a nie było jego bezpośrednią przyczyną. Ponadto to obwiniony poniósł obrażenia w wyniku przedmiotowego wypadku drogowego.

Podstawą obciążenia R. M. kosztami sądowymi (które tworzą wydatki w postaci zryczałtowanej - 100 złotych oraz koszty opinii uzupełniającej) był art. 118 § 1 i 2 kpsw w zw. z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia. Wysokość opłaty określono w oparciu o art. 21 pkt 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 z 1983 r., poz. 223 ze zmianami).